

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Roman Sądej

Protokolant : Anna Kuras

w sprawie **M. D.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 12 marca 2013 r.,

skargi na naruszenie prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki

w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym /.../, w sprawie o wznowienie postępowania z urzędu, sygn. akt II AKo .../11

p o s t a n o w i ł :
pozostawić skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

M. D. pismem z dnia 7 grudnia 2012 roku wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, w której wniósł o stwierdzenie przewlekłości w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w sprawie o sygn. akt II AKo .../11 oraz o zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz sumy pieniężnej w wysokości 20 000 złotych.

Uzasadniając swoją skargę M. D. wskazał, że w dniu 4 lipca 2011 r. złożył do Sądu Najwyższego zawiadomienie o przyczynie wznowienia z urzędu postępowania karnego w sprawie Sądu Rejonowego w W., zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 1 grudnia 2006 r. Przewodniczący Wydziału V Izby Karnej Sądu Najwyższego przekazał pismo według właściwości do Sądu Apelacyjnego, gdzie wpisano je do repertorium akt II

Wydziału Karnego pod sygnaturą II AKo .../11. Zdaniem skarżącego Sąd Apelacyjny do dnia dzisiejszego „nie rozpoznał i nie rozstrzygnął” wniosku skarżącego o wznowienie postępowania, pomimo upływu 17 miesięcy od jego złożenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przepis art. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1843 z późn. zm.) określa rodzaje postępowań, w których ich stronom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania i w pkt. 4 wskazuje na postępowanie karne.

Mianem postępowania karnego określa się prawnie uregulowaną działalność zmierzającą do realizacji prawa karnego materialnego, na którą składa się ogół czynności, dokonywanych przez uczestników procesu (zob. T. Grzegorzczak, J. Tylman, *Polskie postępowanie karne*, Warszawa 2007, s. 44 i cyt. tam literatura). Z kolei pod pojęciem czynności procesowych należy rozumieć określone przez prawo karne procesowe zachowanie się uczestnika postępowania, wywołujące przewidziane przez to prawo skutki prawne (*ibidem*, s. 383). Uprawnia to do stwierdzenia, że samo wystąpienie strony lub innej zainteresowanej osoby z wnioskiem o podjęcie przez organ procesowy czynności z urzędu nie jest równoznaczne ze wszczęciem postępowania karnego, o którym można mówić dopiero wówczas, gdy taka inicjatywa zostanie przez organ uwzględniona i zapoczątkuje bieg postępowania karnego. W przeciwnym razie, a zatem, jeżeli wniosek złożony w trybie art. 9 § 2 k.p.k. nie wywoła żadnego skutku prawnego, brak jest podstaw, by traktować go jako choćby tylko pierwszą czynność procesową w ramach postępowania karnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2012 r., KSP 8/12, LEX nr 1228604).

Taka sytuacja występuje w niniejszej sprawie. Złożony przez M. D. wniosek o wznowienie postępowania z urzędu został przeanalizowany przez Przewodniczącego Wydziału II Karnego Sądu Apelacyjnego, który pismem z dnia 27 lipca 2011 r. nie stwierdził sugerowanego przez wnioskodawcę bezwzględного powodu odwoławczego, określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Wbrew temu, co twierdzi skarżący jego wniosek został zatem rozpoznany, ale wobec wyniku negatywnego ustosunkowanie się do niego nie wymagało podjęcia przez

Przewodniczącego Wydziału czynności procesowej. To, że wniosek został zapisany w repertorium i nadano sprawie sygnaturę, nie przesądza o fakcie trwania postępowania karnego, a związane jest jedynie względami techniczno-biurowymi.

Z tych względów skargę M. D., jako odnoszącą się do sprawy, w której nie prowadzi się procesu karnego, należało uznać za niedopuszczalną w świetle art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, co skutkowało pozostawieniem jej bez rozpoznania na podstawie art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość w zw. z art. 430 § k.p.k. i w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.